

[Helle Degn]

Dertil vil jeg knytte den bemærkning, at det ville være dejligt, hvis Nordisk Ministerråd kunne være fødselskæmper, så vi i nordisk regi kunne få et nordisk forum, hvor kvinder på græsrodsniveau i de nordiske lande har mulighed for sammen at tænke nyt og inspirere os andre og inspirere til forandring og ikke mindst inspirere kvindeorganisationerne til nye måder at agere på.

Jeg vil i forbindelse med diskussionen om den nationale handlingsplan opfordre regeringen til at benytte sig af den ekspertise, der ligger i ligestillingsrådet og ligestillingsrådets sekretariat, når man skal udarbejde handlingsplanen. Brug ligestillingsrådet som en form for konsulentvirksomhed. Det tror jeg at man kunne få megen gevinst af.

Det sidste, jeg vil kommentere, som jeg ikke nåede i mit første indlæg, er den stemmeforklaring, Danmark har afgivet i FN. Jeg synes, det er værd at bemærke, at man ikke har konsulteret de politiske partier, før man gav den stemmeforklaring. Det behøver man heller ikke, men det har man altså heller ikke gjort.

Jeg synes godt, man her i dag kan tillade sig at stille spørgsmålet, hvad det er for nogle bemærkninger i FLS-papiret, der er, som man siger, af rent politisk natur. Det kunne jeg godt tænke mig at få en forklaring på. Alt, hvad der står i FLS-papiret, er vel af politisk natur, så derfor synes jeg, at det er en lidt underlig bemærkning.

Ellers glæder jeg mig over, at samtlige partier kan enes om en fremadrettet strategi for at øge ligestillingen mellem kvinder og mænd.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår i forhandlingen.

Ebba Strange (SF):

Fru Eva Møller var inde på, at det lykkedes os at få consensus i Nairobi, fordi vi koncentrerede os om det kvindesaglige. Fru Hanne Severinsen mente, det var lidt besværligt, at vi altid havde fred på dagsordenen, når vi havde kvindekongresser.

Jeg vil godt sige til begge indlæggene, at jeg tror bestemt ikke, at de ting kan skilles ad. Jeg er enig med fru Helle Degn i, at det

hele er politik. Jeg synes, det fremgår meget klart af strategipapiret, også af mange, mange andre afsnit end lige præcis dem, fru Eva Møller og fru Hanne Severinsen har i tankerne, at kvinder, der lever i et krigshærgede område, kvinder, der er flygtninge, kvinder, der er udsat for den slags verdenspolitiske begivenheder, er i en særlig vanskelig situation.

Derfor kommer vi ikke uden om, at spørgsmålet om krig og fred, spørgsmålet om konflikter er vigtigt for opnåelsen af ligestilling. Jeg synes, strategipapiret har en meget god sammenhæng imellem det, at ligestilling er afhængig af udvikling og fred, og at udvikling er afhængig af fred og ligestilling, altså at der er en sammenhæng mellem de tre overordnede målsætninger for kvindearbejdet.

Til fru Eva Møller vil jeg sige, at det ikke var, fordi vi kun beskæftigede os med det kvindesaglige, konferencen lykkedes. Det var også, fordi der blev øvet en meget konstruktiv indsats af 77 landegrupper, især af de afrikanske lande, for at få lavet en formulering af den paragraf, der stod tilbage som den helt afgørende paragraf. Det synes jeg skal siges her i dag, for det var en indsats, som ikke blev ydet på samme måde, hverken i København eller i Mexico, og derfor lykkedes det heller ikke at få consensus på de to foregående konferencer.

Jeg vil sige til fru Lone Dybkjær, at vi i dag ikke kan blive færdige med debatten om omsorgsarbejde for kvinder, om den offentlige sektor og den private sektor. Den eneste bemærkning, jeg vil knytte til fru Lone Dybkjærs snak om disse ting, er, at for det første er jeg glad for, at daginstitutionerne er undertaget, det tror jeg er det allervigtigste.

For det andet synes jeg simpelt hen, det er for firkantet at sige, at enten skal den offentlige sektor vokse, eller også skal den private sektor vokse. Det er et spørgsmål om en vekselvirkning, som kvinderne har brug for. Det er ikke kun et spørgsmål om daginstitutioner. Det er også et spørgsmål om, hvordan omsorgen for vores gamle, for vores syge er. Fru Lone Dybkjær ved lige så godt som jeg, at hvis den omsorg ikke er i orden, så vil kvinder påtage sig det, for de kan ikke lade være. De kan ikke negligere det, de vil føle det som en forpligtelse. Derfor er det en vekselvirkning mellem de omsorgstilbud, som gives